

MARY

Ranní mlha nabarvila všechno na bílo. Je to jako jeden z mých snů, ve kterých jsem uvězněná ve vzduchu v dusivém mraku a nedokážu se probudit.

Pak se ozve jekot sirény, mlha se roztrhá na krajkové cáry a já vidím ostrov Jar, táhnoucí se po celém horizontu jako jeden z obrazů tety Bette.

V tu chvíli jistojistě vím, že jsem to dokázala. Že jsem se doopravdy vrátila zpátky.

Jeden z dělníků uváže tlusté lano trajektu k doku. Druhý spustí lodní můstek. Z reproduktorů se ozve hlas kapitána. „Vážení pasažéři, dobré ráno. Vítejte na ostrově Jar. Před vystoupením se prosím ujistěte, že máte všechny svoje osobní věci.“

Už jsem skoro zapoměla, jak je to tu krásné. Slunce se vyhoupllo nad vodu a zalévá všechno jasnou žlutavou září. Z odrazu v okenní tabulce na mě hledí moje tvář – světlé oči, pootevřené rty, blond vlasy rozfoukané větrem. Nejsm

už ta holka, co odsud v sedmé třídě odjela. Jsem starší, jasně, ale nejen to. Změnila jsem se. Když se teď na sebe podívám, vidím někoho silného. Možná dokonce hezkého.

Pozná mě? Na jednu stranu doufám, že ne. Na druhou stranu ta moje část, která odešla od rodiny, aby se sem mohla vrátit, doufá, že ano. K čemu by to jinak bylo?

Slyším, jak na nákladní palubě rachotí startující auta, připravená vyjet. Další vozy stojí v přístavu v dlouhé frontě a čekají, až se budou moct nalodit a vrátit se zpátky na pevninu. Z letních prázdnin zbývá ještě týden. Couvnu od okna, uhladím si krepové letní šaty a vrátím se pro svoje věci. Sedadlo vedle mého je prázdné. Strčím pod něj ruku a hmatem hledám to, co vím, že tam je. Jeho iniciály. RT. Pamatuju si den, kdy je tam vyryl svým švýcarským nožíkem, prostě protože se mu chtělo.

Přemítám, jestli se to na ostrově změnilo. Mají v Milky Morning pořád ještě ty nejlepší borůvkové muffiny? Jsou v kině na hlavní třídě pořád stejné hrbolaté sedačky potažené zeleným sametem? A jak velký je teď šeříkový keř v naší zahradě?

Je zvláštní cítit se tu jako turista, protože Zaneovi na ostrově Jar žijí prakticky odnepaměti. Můj praprapradědeček navrhl a postavil místní knihovnu. Jedna z mamčinyých tet byla první ženou, kterou kdy zvolili do městské rady v Middlebury. Moje rodina má parcelu v samém středu hřbitova uprostřed ostrova, a některé náhrobky jsou tak staré a obrostlé mechem, že už ani nejde rozeznat, kdo pod nimi leží.

Na ostrově Jar jsou čtyři menší města. Thomastown, Middlebury, odkud pocházím, White Haven a Canobie Bluffs. Každé město má vlastní základku a z té pak lidi jdou na Jarskou střední. Během léta stoupne počet obyvatel ostrova na několik tisíc díky lidem, co sem jezdí na dovolenou. Ale celoročně jich tu žije jen zhruba tisíc.

Moje mamka vždycky tvrdí, že ostrov Jar se nikdy nemění. Žije si ve svém vlastním malém vesmíru. Něco na tomhle ostrově umožňuje lidem předstírat, že se tu zastavil čas. Myslím, že to je součást místního kouzla, důvod, proč tu lidé chtějí trávit prázdniny. Nebo proč skalní fandové snášejí všechny nepříjemnosti vyplývající z toho, když tu chcete žít celý rok, stejně jako dřív moje rodina.

Lidé si váží toho, že tu není ani jeden obchodní řetězec, nákupní centrum nebo fast food. Táta říká, že je tu asi dvě stě různých zákonů a vyhlášek, které jejich stavbu znemožňují. Obyvatelé místo toho nakupují na místních trzích, pro léky si chodí do staré lékárny a knížky na pláž si kupují v malých nezávislých knihkupectvích.

Další důvod, proč je ostrov Jar tak výjimečný, je to, že se jedná o *opravdový* ostrov. S pevninou ho nespojuje ani jeden most nebo tunel. Kromě malinkého letiště s jedinou ranvejí, které využívají jen zbohatlíci se soukromými tryskáči, se sem všichni a všechno přepravuje tímhle trajektem.

Posbírám svoje zavazadla a následuju ostatní pasažéry ven. Molo vede přímo k přijímací hale, před kterou stojí starý školní autobus ze čtyřicátých let s nápisem „PROJÍŽDKY PO OSTROVĚ JAR“. Právě ho myjí. O jeden blok dál je hlavní třída – malebná ulice plná obchůdků se suvenýry a restaurací. Nad ulicí se tyčí nejvyšší kopec v Middlebury. Chvilí mi trvá ho najít, musím si zastínit oči proti sluníčku, ale nakonec na samém vrcholku kopce spatřím šikmou červenou střechu našeho domu.

V tom domě vyrostla moje mamka a její sestra, moje teta Bette. Můj pokoj býval tetiným pokojem a je z něj výhled na moře. Přemítám, jestli Bette spí zase tam, teď když se do domu vrátila.

Jsem její jediná neteř, sama nemá žádné děti. Nikdy nevěděla, jak se k dětem chovat, a tak se mnou jednala jako

s dospělou. Což se mi líbilo. Když se mě vyptávala na svoje obrazy, jaké mi připadají, co ve mně vyvolávají za pocity, tak moje odpovědi skutečně poslouchala a já se cítila dospělá. Nikdy to ale nebyl ten typ tety, co si k vám dřepne na podlahu a pomůže vám složit skládačku nebo která s vámi chce péct sušenky. Já to ani nikdy nepotřebovala. Na to jsem měla mamku a taťku.

Myslím, že teď, když už jsem starší, bude bydlení s tetou Bette super. Rodiče mě pořád rozmazlují a jednají se mnou jako s malou. To, že ještě v sedmnácti musím být doma do deseti večer, je toho skvělým příkladem. Ale po tom všem, co se stalo, asi není moc překvapivé, že o mě mají takovou starost.

Cesta domů trvá déle, než si pamatuju, možná proto, že mě zpomalují moje kufry. Několikrát se zastavím a vytrčím palec ve snaze stopnout jedno z aut, které se šinou do kopce kolem mě. Místní tady občas stopují. Je to přijatelné, je to způsob, jak pomoci sousedům. Já stopem nikdy jezdit nemohla, ale teď poprvé v životě nemám za zadkem mámu s tátou. Nikdo mi sice nezastaví, což je na nic, ale zítra je taky den. Nebo pozítří. Mám spoustu času, můžu si jezdit stopem a vůbec si dělat, co chci.

Projdu přímo kolem naší příjezdové cesty a ani si toho nevšimnu. Musím se otočit a vrátit se. Keře narostly a zmohtnuly, takže dům od silnice není vůbec vidět. Ani mě to nepřekvapuje. Zahradničení měla ráda mamka, teta Bette zas tak moc ne.

Dotáhnu svoje zavazadla posledních pár metrů a prohlédnu si dům odshora dolů. Je to třípatrová koloniální budova pokrytá šedými cedrovými šindeli. Okna lemují bílé okenice a zahradu obklopuje zídka z kočičích hlav. Na příjezdové cestě parkuje tetino staré hnědé volvo, pokryté vrstvou malinkých fialových kvítků.

Náš šerík. Vyrosl do ještě větší výšky, než bych si kdy pomyslela. A i když z něj už hodně kvítků opadalo, větve se stále prohýbají pod vahou milionů dalších. Nadechnu se tak zhluboka, jak to jen jde.

Domov, sladký domov.